

nen imod Ministeriet vilde ligeledes kunne misforstaaes, hvis man ikke havde Adressen ved Siden deraf, forstaaes saaledes, som om det var en Modstand mod Monarchiets Genhed, mod en forfatningsmæssig Ordning af Monarchiets Anliggender, som om det ikke var en Kamp mod de af Ministeriet foretagne ulovlige Skridt, men som om det var en Kamp imod den Tingenes Orden, der nu engang ligger i Forholdenes Udvikling. Adressen træder til og hæver denne Misforstaaelse, som Actionen kunde give Anledning til. Jo tydeligere den Kamp maa være, i hvilken Rigsdagen begiver sig ved at anlægge Action mod Ministeriet, desto vigtigere er det ogsaa, at det træder frem for Konge og Folk, at vi ere villige til at gaae ind paa enhver maadeholden og fornuftig Ordning af Monarchiets Genhed, at vor Modstand falder til Jorden i det Dieblig, et saadant Maadeholdsbaner maatte blive reist af Regjeringen. Jo farligere de Forviklinger muligviis kunne være, som kunne opstaae, desto mere afgjørende Betydning har det ogsaa, at det kommer ret klart frem for Alles Øine, at Folkethinget kun fremkommer med en Fordring, der af Premierministeren er bleven anerkjendt for maadeholden. Om man ikke kommer paa Fredens Bæi, om ikke Forviklingerne snarligen endes, da er det ikke Thingets Skyld, da er det ikke Rigsdagens Skyld, hvis „Maadehold“ har fundet Anerkjendelse af selve det nærværende Ministeriums Førsteminister. Det er et stort Udbytte, vi have vundet: at, om alle disse Forviklinger ikke snarligt endes, Skylden herfor da ikke ligger hos den danske Rigsdag, som ved at stille disse, i Adressen udtalte, Fordringer, har vilst et af selve Ministeriet anerkjendt Maadehold. Lad os derfor slaae dette fast som Adressens første Udbytte. Det er et godt Varsel for de Frugter, som denne Anerkjendelse af det Maadeholdne i vore Fordringer kan bære; men i disse vore Fordringers Maadehold ligger ogsaa en Berettigelse for vor Kamp til det Øverste imod det Ministerium, der ikke vil imødekomme disse maadeholdne Fordringer, en Berettigelse til at føre Kampen med Standsfastighed, med Taalmodighed og med Udhol-

denhed, hvilken saa end den Skæbne maatte være, der maatte være os forbeholdt. Vi have tilbudt Regjeringen en fredelig Haand til Ordningen af Forholdene, men det vilde vi ved Siden deraf fastholde, at, dersom denne Haandskrænkning afvises, da vilde vi ved ethvert os givet Middel søge at værne om vor Ret.

Der er af Udvalgets Ordfører allerede udtalt forskellige Anskuelser, der end tydeligere fremstille det Maadehold, den Beredvillighed til at gjøre Indrømmelser, som har fundet Sted i Udvalget, og som vistnok ogsaa bør antages at ville findes hos denne Forsamlings Medlemmer. Der er saaledes paapeget, hvorledes man vil ansee det for en Beslutende Medvirkning med Hensyn til Finantsloven, naar et Normal-Budget bliver givet med Fællesorganets Indvilligelse, og en saadan Lov betragtes som en staaende Lov, hvori Forandringer kun kunne foretages med Fællesrepræsentationens Samtykke. Jeg anseer det ikke for nogen ringe, for nogen ubetydelig Forskjel, enten maa har et Normal-Budget eller en aarlig Finantslov, thi jeg troer, at det er to grundforskjellige Systemer, om man fastsætter en aarlig, en for en vis Tid givne Finantslov, eller om man betragter Finantsloven som en staaende Lov, hvori Forandringer kun kunne foretages efter fælles Overenskomst. I Bøtningen af en Finantslov for en vis Tid ligger Spiren til den parlamentariske Regjering; Spiren til, at Majoriteten af den voterende Forsamling vil kunne fordre Den eller De i Spidsen for Regjeringen, i Spidsen for Rigets Styrelse, til hvem den har den største Tillid, Noget, som her, uagtet Rigsdagen stadig har havt det i sin Magt at gjøre denne Fordring, dog aldrig er kommet frem; man har kun herfra udtret det Ønske, at have Mænd, der staae ved deres egne Ord, Mænd, der ikke gjøre deres egne udtalte Erklæringer tvivlsomme. Der til har man her indskrænket sig, hvilket vistnok ogsaa er meget rigtigt, og jeg siger derfor ogsaa kun, at Spiren til en parlamentarisk Regjering ligger i Bøtningen af et Budget for et vist bestemt Tidsrum. Det derimod, at Finantsloven bliver til en staaende Lov, hvori Forandringer kun kunne foregaae efter fælles Overenskomst, ligger indenfor et heelt andet